

„Cei care seamănă cu lacrimi vor secera cu cântec de bucurie”

| Psalmul 126.5: Cei care seamănă cu lacrimi vor secera cu cântec de bucurie.

Fără semănătură nu există recoltă; prima trebuie să precedă neapărat pe a doua. Dar efortul semănatului va fi întotdeauna urmat de bucuria secerişului, pentru că avem promisiunea că „semănatul şi seceratul nu vor înceta” [Geneza 8.22]. Cu toate acestea, cel care seamănă nu este lipsit de griji. Este posibil ca ploaia să întârzie prea mult sau să plouă prea mult; îngheţul şi alte influenţe dăunătoare pot distruge grânele tinere, iar când în sfârşit vine recolta, randamentul poate fi foarte afectat de condiţiile meteorologice nefavorabile. Dar, chiar dacă rezultatul poate fi diferit, de regulă, fermierul, care îşi cultivă conştiincios câmpul, îşi va păstra şi recolta.

La fel se întâmplă şi cu oricine împrăştie preţioasa sămânţă a Cuvântului lui Dumnezeu. „El merge plângând, purtând sămânţa de semănat, se întoarce cu cântec de bucurie, purtându-şi snopii” (Psalmul 126.6).

Semănătorul, în sensul cel mai deplin al cuvântului, este Domnul Însuşi. „Iată, semănătorul a ieşit să semene” (Matei 13.3). El a venit în această lume cu preţioasa sămânţă a Evangheliei şi a plâns în timp ce o semăna. Devenit Om cu adevărat, El a luat parte în har la slăbiciunile naturii umane. În îndeplinirea misiunii Sale divine, El a obosit şi a flămânzit şi a avut nevoie de somn şi de odihnă fizică. Obosit în exterior şi împovărat în interior, El a trebuit să-Şi întrerupă uneori activitatea. În acelaşi timp, satan l-a pus piedici în cale, „semănând neghină printre grâu”. Necredinţa poporului Său şi dezamăgirile, pe care acesta l-a provocat, l-au stârnit lacrimi în ochi. Necredinţa iudeilor l-a făcut să „suspine adânc” şi El era „întristat de împietrirea inimilor lor”. El a plâns pentru Ierusalimul vinovat, care refuza să se pocăiască, şi s-a plâns că „În zadar m-am trudit, mi-am cheltuit puterea pentru nimic şi fără folos” (Isaia 49.4). Da, experienţele Lui au fost multiple şi amare! La sfârşitul slujirii Sale, aceia, pentru care venise să-i salveze, au căutat să-L omoare, iar aceia, cărora le-a arătat numai dragoste, prietenii şi vecinii cărora le-a vindecat bolile, l-au declarat nebun şi posedat. Proprii Lui ucenici l-au părăsit, iar poporul, care ascultase atât de des cuvintele Lui, striga: „Răstigneşte-L, răstigneşte-L!” Aşa a plecat El, dar – S-a întors cu bucurie. Deja în ziua Cincizecimii, El a putut să vadă „rodul muncii sufletului Său”, şi câţi snopi a adunat de atunci! Dar ce mulţime de mântuiţi fericiţi vor înconjura odată tronul Lui!

De aceea, toţi cei care Îl urmează în slujba Lui şi lucrează plângând, să-şi recapete curajul şi să-şi facă speranţă! Nu mă gândesc acum doar la cei cărora El le-a dat o misiune specială. Fiecare credincios este chemat să semene, în funcţie de ocaziile pe care le are. Oricine îi spune aproapelui său: „Cunoaşte-L pe Domnul!” este un semănător; la fel şi fiecare învăţător de şcoală duminicală, fiecare distribuitor de tractate, fiecare mamă în cercul copiilor ei.

Sămânţa, pe care o poartă toţi, provine din grânarele cerului. Dumnezeu Însuşi o oferă. Preţul, pe care l-a plătit pentru ea, este sângele lui Isus Hristos, Fiul Său. Scopul semănatului este mântuirea sufletelor nemuritoare. „Sămânţa este Cuvântul lui Dumnezeu” [Luca 8.11], adevărul divin nealterat. Cine ar putea măsura valoarea unei astfel de seminţe?

Dar, deşi sămânţa este atât de preţioasă, cei care seamănă merg „plângând”, într-un sens diferit de cel al Domnului. Ei se întristează de neputinţa şi slăbiciunea lor. Cine sunt ei, ca să li se încredinţeze un bun atât de mare, ca să împrăştie o sămânţă atât de preţioasă? Odinioară îndepărtaţi de Dumnezeu, străini şi vrăjmaşi, ei au devenit acum copii fericiţi ai dragostei Sale, cărora le sunt la dispoziţie toate harurile, dar în ei înşişi sunt la fel de slabi şi de imperfecti ca înainte. Cât de puţin profund simt adesea minunatele adevăruri pe care le rostesc şi cât de slab

le reprezintă în viața lor! Cât de imperfectă este slujirea lor! Cât de adesea se amestecă în motivele lor egoismul și îngâmfare! — Atunci putem întreba: „Cine este suficient pentru acestea?” [2 Corinteni 2.16].

Pe lângă toate acestea, întâlnim, la fel ca Domnul, multe dezamăgiri. Astăzi, ca și atunci, o parte din sămânță cade pe marginea drumului. Acolo rămâne pe pământul băătorit, până când vin păsările cerului, aceste observatoare vigilente, și o mănâncă. Multe dintre lucrurile pe care le spunem par să nu facă nici o impresie. Câte discursuri sunt ținute, câte lecții sunt predate la școala duminicală sau la grădiniță, fără să aibă aparent niciun succes! Plângem pentru asta. — Plângem și pentru semințele care cad pe pământ pietros, unde soarele fierbinte al ispitei arde repede plantele fragile, care nu au rădăcini adânci. Vai, păreau să fi primit cuvântul cu atâta seriozitate și bucurie, dar de îndată ce au apărut circumstanțe dificile, de îndată ce s-a apropiat o ispită, au căzut înapoi în indiferența și păcatul lor anterior. Plângem și pentru mulți dintre cei la care sămânța „cade printre spini”. Ea răsare, dar spinii o sufocă. Bucuriile sau grijile acestei vieți, afacerile, viața socială și alte lucruri similare estompează impresiile primite, acoperă și sufocă sămânța bună. Cât de trist este numărul celor care par a fi creștini serioși pentru o vreme, dar treptat se pierd din nou în lume și plăceri și nu aduc niciun rod!

Toate aceste experiențe sunt de natură să apese inima. Semănătorul plânge. Dar cât de binecuvântat! *Un astfel de plâns duce la rugăciune*, iar rugăciunea aduce averse noi de har divin. Cu aceste averse, însă, speranța renaște și ne amintim de promisiunea: „Cei care seamănă cu lacrimi vor secera cu cântec de bucurie”.

Promisiunea este sigură. Dacă întârzie, așteaptă-o (compară cu Habacuc 2.3). Luni și ani pot trece între semănat și recoltat, dar „agricultorul are răbdare” și va veni timpul când va primi roadele delicioase ale pământului. „Dimineța semănă-ți sămânța și seara nu lăsa să ți se odihnească mâna” (Eclesiastul 11.6). Dumnezeu a promis: „Cuvântul Meu ... nu se va întoarce la Mine fără rod, ci va face ce-Mi place și va prospera în lucrul pentru care L-am trimis” (Isaia 55.11). Același Dumnezeu ne încurajează: „Aruncă-ți pâinea pe ape, pentru că după multe zile o vei găsi” (Eclesiastul 11.1). Nu avem promisiunea că o vom găsi astăzi sau mâine, dar odată o vom găsi cu siguranță, chiar dacă „după multe zile”. Mulți misionari s-au străduit cu zel timp de zeci de ani să semene, fără să vadă vreun rod semnificativ; în cele din urmă, însă, pustia s-a transformat într-un câmp roditor. Mulți predicatori au aflat abia după ani, că predicile lor au fost o binecuvântare.

Un mesager al Evangheliei a călătorit timp de mai mulți ani, o dată pe săptămână, la un oraș situat la aproape trei ore distanță de locul său de reședință, pentru a vesti acolo, într-o anumită seară, vestea cea bună despre Hristos. Pe atunci nu existau legături feroviare sau poștale adecvate. Așa că a trebuit să parcurgă regulat drumul lung pe jos, dus și întors. Întotdeauna se adunau aproape aceiași ascultători, uneori mai mulți, alteori mai puțini. Dar toți păreau să fie înghețați în moarte spirituală. Veneau, ascultau cu atenție și plecau. Și asta era tot. Prietenul nostru simțea uneori că îi scade curajul și îi slăbesc picioarele. Dar a răbdat, așteptând și rugându-se. Și iată că, într-o zi, un tânăr a fost cuprins de o mare neliniște interioară, alții i-au urmat, și după scurt timp, un întreg grup de suflete fericite și mântuite l-au înconjurat pe evanghelistul recunoscător. Toți s-au dovedit a fi credincioși, și chiar și astăzi, în micul oraș, care între timp a crescut, există o mărturie vie și în continuă creștere pentru Domnul.

Odată, semănătorul „se întoarce acasă purtându-și snopii”. Cu toții vom participa la bucuria zilei recoltei generale și glorioase, dar fiecare va aduce și proprii săi snopi, deosebiți. Cine „a mers plângând” aici, „se va întoarce acasă cu cântec de bucurie”. Cât de mult ne vom bucura să vedem acolo succesul vreunei lucrări de aici, dar și mai mare va fi bucuria Domnului secerișului.

Bucuria celui care se întoarce acasă este atât de mare și pentru că el participă la bucuria snopilor, a sufletelor nemuritoare, pe care le-a câștigat pentru Isus. Bucuria recunoscătoare și plină de veselie se va adăuga la propria fericire înaltă a slujitorilor lui Dumnezeu, când vor vedea bucuria celor cărora le-au arătat calea spre viață.

Și ceea ce va încununa toate este că vom împărtăși bucuria Celui care a pus temelia mântuirii noastre veșnice, care a murit pentru păcătoși. Cine ar putea descrie bucuria Lui când va aduna în jurul Său numărul complet al celor mântuiți, când „Își va prezenta Lui Însuși Adunarea glorioasă”? [compară cu Efeseni 5.27]. Dar, chiar dacă suntem incapabili să *măsurăm* această bucurie, putem să o *împărtășim*, pentru că El va spune: „Bine, rob bun și credincios! ... intră în bucuria domnului tău” [Matei 35.21].

Da, cei care seamănă cu lacrimi vor secera cu cântări de bucurie. Chiar și încercările și suferințele credincioșilor, a căror semnificație nu o înțelegem aici, sunt ca niște semințe. O sămânță este uscată și are un aspect neplăcut. La fel, nici o suferință nu este plăcută, dar ea conține în ea germinul recoltelor viitoare, „rodul dător de pace al dreptății”. Când sămânța este semănată, ea rămâne ascunsă o vreme, dar la timpul potrivit încolțește. Noi nu semănăm ceea ce va fi, ci „un bob”. Ceea ce este semănat în slăbiciune și necinste va răsări în frumusețe nepieritoare, ca dreptate, pace și bucurie. „Lumina este semănată pentru cel drept” (Psalmul 97.11).

Să purtăm deci „semințe pentru semănat” conștienți că, chiar dacă „mergem o vreme plângând”, „ne vom întoarce acasă cu cântec de bucurie”.

Titlul original: „Die mit Tränen säen, werden mit Jubel ernten”
Sursa: *Botschafter des Heils in Christo*, Anul 77, 1929, pag. 96-102.